

BAKA ISTVÁN

Raszkolnyikov éjszakái

*Már elmerült az alkonyat
a csatornák poshadt vizében,
Pétervárt a sugárutak
kötéllel verik a sötétben.*

*Az éjszaka, csillagait
vonszolva, mintha lánca volna,
előbotorkál, s én a csörgő
lombokat hallgatom szorongva.*

*A hold — Pugacsov koponyája,
repedt vigyorgás odafenn,
a mélyben — bögés, kocsmalárma.
Baltaként rándul meg szívem.*

*S vak koldus a bérház sötétje,
nyújtja az udvar tenyerét,
fölötte csillagok kelése
fakad. Mert koldusarc az ég.*

KISS DÉNES

Dörömbölő

*Rügyként ég a lélek ágán
szemem csillagárvasága
A tűzfalak láttelelén
lázgörbéim rajzát nézem
Vicsorit rám néma téglák
összeszorított magánya*

*Várok pedig mutogatnám
itt a szívem itt a bordám
Zubbonyt gombolt rám e század
csavargótól — énelőlem
pénzzel szóval elkeríti
örökölhető hazámat*

Arcomon nő már kiáltás
Nem is emlékszem a szóra
mi társakhoz elhatolna
Fogam körül kövesednek
ki nem köphetőn a csöndek
Hold az arcom abrakolja

Hold az arcom abrakolja
csontom ropog észrevétlen
Ülök világablakomban
csillagragyás sötétségben
Mind esendő sóvárgás volt
kihez hajdan imádkoztam

Hol egy kéz egy kéz egy ember
Sors csak vásár arcot árul
Fölveszem majd rám e bolygót
kéklő prémű jó ruhának
Emlegetnek napraforgók
hajtott fejű karcsú lányok

Kisfiúknak leszek kedve
élboruló szó-csuklása
kihalt folyók kincses medre
régi regék holt királya
s kopórsómon a szent örök
szavainkkal dörömbölök

Kék kék kék

Madáridőmből
lobogás a szélben
Megmártózás
égi kékben
Kék kék az ég
tájban a tó
számban a szó
hegy szikláin a nyárutó
Szemedből is
kék égdarab pattintható

Kék kék kék
kiáltják venyigék
fürtjein a bogyók
kék kányák
kék vércsék
szárnya mért kék kék?
Kéken moccan égen az ág
törtaranyban búzavirág
mintha halott nagyanyám
szemébe néznék
fiam szeme is égkék

Fák fény-szakállá kék
erdőn kék szél fut át
kékek a galambcsőrök
s a bölömbikák

Kék tollúak tócsán a récék
kék a kakaskukorékolás
kék arcodon a kétség
viselsz köd-kék muzsikát
Húzzák-vonják a türkiz citerát
ölnék kékszemű viperák
kéknek mondják a békét
jég-csengős szavak bársonyát
s tudod mi minden kék még?

Fegyvereken az acél
kés tükrében a világ
ha bőrödre csap a szél
ha hintázik esti ág
Üveg törése a füst
út-foglalatban kék a kő
és kék még a vétség
az emlékeken az idő

Kék a férfi és kék a nő
Kék főntről a föld
kék a vér tüdő levegő
kék minden ami zöld
ami vörös ami barna
Kék a nevetés a gyermeki szó
örömök ragyogó diadalma

Kék kék kék
a madarak égi óceánja
gömbrugó mely lejár
de ráfeszül még
az idő széles homlokára
mesekék emberi táj
kék kék anyám hallgatása
s a végső csönd is
ami vár!

De addig is időbe zárva
kék a fehér a sárga
az éji sötét
a hangod a hangod
s rajtad az ég
s végül a kék is mind csupa kék!
Kék a fákon a sárgarigó
kék a merészség tiszta szárnya
de kék még a hatalmi szó
s akinek veszik vérét
az ember
az elhallgató

